לרבי יאשיה דדריה. שהיה בדורו וכן גילו לחפוקי רבי יאשיה הגדול שהיה תנא: **שמתיר בהשרשה.** שאם השריש קודם לעומר עומר מתיר ואע"ג דלא גדל כלום: **מנלן.** דתמיה: **דכתיב אביב.** קלוי באש (ויקרא ב)[א] מדקאמר מן האביב הבא העומר: **מכלל דאיכא דלאו אביב.**

וקשרי ליה עומר דהא לא ממעטיה קרא אלא מהבאת העומר לחודיה: **וקפריך דלמא דלאו אביב.** שרי ולעולם שהביא שליש אבל תבואה שלא הביאה שליש לא שרי לה עומר (ה) אביב מבושל כל צרכו: **מכלל דאיכא דלאו בר חרמש.** והיינו שלא הביא שליש דאי הביא שליש בר חרמש הוא ושרי ליה עומר דהא לא מעטיה אלא (ו) מ)מחרמש[ב]: **וקפריך דלמא דלאו בר חרמש.** שרי ולעולם דהוא כבר שחת ורגוי למאכל בהמה אבל השרשה לא שרי: **קמה.** מהחל חרמש בקמה: **מכלל דאיכא דלאו** [ז] **קמה.** שאין לו קמה והיינו השרשה: **אגם.** שגדלה מעט לגוף ראשו בגד העיקר כמו (ישעיהו נח)[ח] הלכוף כאגמון ראשו: **אשר תזרע**[ט]. וחג הקליר ביכורי מעשיך אשר תזרע (שמות כג)[ג] משעת זריעה שרי ובשאי הלחם כתיב יט) ואזריעה דעומר קאי דשאי הלחם לא שרו למקדש אלא תבואה דשרו עומר להדיוט שרו שאי הלחם למקדש: **סודני.** תלמידי חכמים על שם סוד ה' לירא'ו (תהלים כה)[ד] ל"א רב פפא רמי שכרא הוה כדאמרינן בפסחים (דף קיג.) כ) אי לאו דרמאי שכרא לא אימתרי וסודני מיקרי כדאמרי' התם תמרי בחוכלוך אבי סודנא רהוט ואמאי קרו ליה סודנא סוד נאה שמעשרת וגמילות חסדים: **בשדה כתיב.** עד שיהא נקלט ונשרש בשדה: **מתני' קוצרין בית השלחין שבעמקים.** מפני שמפסידים מהר ועוד דרעות הן ואין (ז) איסור כא) בקלירה: **מותר לקצור שחת.** קודם לעומר להאכיל לבהמתו: **אימתי בזמן שהתחיל.** לקוצרה לעוך בהמה עד שלא הביאה שליש קולר אף (ח) משהביאה שליש: **אף יקצור.** יתמיל לקצור ויאכיל לבהמתו משהביאה שליש[כב]: **קוצרין מפני הנטיעות.** שלא יפסדו לפי שאותה תבואה אינה ראויה לעומר לבדאמרינן פ' כל הקרבנות (לקמן פה.) אין מביאין לא מבית השלחן ולא משדה האילן ואמרינן בשמעתין ממקום שאי אתה מביא אתה קוצר. ל"א מפני הנטיעות משום כלאים ולהכי נקט נטיעות משום אורחא דמילתא פעמים שאדם זורע תבואה ואין שם נטיעות ואחר זמן עולות שם נטיעות מאליהן וצריך לקצור את הזרעים משום כלאים: **ומפני בית האבל.** שאין להם מקום פנוי לישב בראבה לברך ברכת רחבה כדאמר בפ"ק דכתובות (דף ח:) אחינו המיוגעים כו': **ומפני בית המדרש.** שאין מקום לישב לתלמידים דהני קליר מעה ניגהו: **בריכות.** אלומים ט)קשורים: **צבותים.** בלא קישור שקורין ייבל"ש: **מן הקמה.** שהבא קלירה לשמה כדכתיב (דברים טז)[ב] מהחל חרמש בקמה: **לא מצא.** שכבר נקלר הכל: **מן הלח.** דכתיב (ויקרא כג)[ו] כרמל רך ומלא: **לקצור בלילה.** כדאמר בריש פירקין: **גמ' וקצרתם את קצירה והבאתם את עומר** (וגו'). דמשמע שיכול לקצור קודם הבאת העומר וכתיב דאשית קצירכם דמשמע שהבא ראשית לכל הקצירות: [א] **ממקום שאתה יכול להביא.** כג) עומר: **אי אתה קוצר.** קודם לעומר: **ואימא ממין** כד) **שאי [אתה מביא] אתה קוצר.** חטין וכוסמין ושבולת שועל ושיפון שמותר לקצור קודם לעומר בא מהם: **מדרבי יוחנן.** דאמר לעיל אתיא דאשית מתלה: **מאן שמעת ליה דנקט לישנא דמיחו ולא מיחו.** כדקתני במתניתין ולא מיחו בידם בחכמים: **רבי יהודה היא.** כדמפרש לקמן: **מרכיבין דקלים כל היום.** של ארבעה עשר בניסן דסבדי לאו מלאכה חשובה היא: **וכורכין את שמע.** מפרש בפסחים במקום שנהגו שהיו אומרים שמע ישראל ולא היו מפסיקין ליתן ריוח בין תיבה לתיבה: **לפני העומר כו'.** ואע"ג דאמר רבי מאיר לעיל (דף סז:) מולאין שוקי ירושלים מלאין קמח ובקציר אמרינן לקמן סמי מכאן קצירה ור"מ לא חשיב לעיטור פסידא. תו"ח: **יד)** חכמים היו: **עו)** אלו ואלו עושין שלא: **עז)** מחרמש דעומר: **עח)** דלאו בקמה: **עט)** אבל אזרועה דעומר קאי דהא שתי הלחם: **פ)** בפסחים אמר רב פפא: **פא)** איסור קצירה עליהם כדמפרש בגמרא טעמא הס"ד ומה"ד אבל לא גודשין דכמה דאפשר לשנויי משנינן: הס"ד ומה"ד אנשי יריחו בית השלחין הוו להו הס"ד ומה"ד קוצר לשחת מותר: **פב)** שליש דכל לשחת לאו קצירה כדמפרש בגמרא הס"ד: **פג)** להביא העומר: **פד)** שאי אתה מביא אתה קוצר כגון בית השלחים שבעמקים דאמרינן בפ' כל הקרבנות אין מביאין מבית השלחין ומבית העמקים דרעות הן כדתניא בגמרא במקום שנהגו אין מביאין בכורים מפירות שבעמקים דרעות הן וכ"ש דאין מנחות באות מהן: **פה)** יהודה אומרים שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד: **פו)** מפסיקין והיה להם ליתן ריוח בין שמע ישראל לה' אלהינו דהכי פשטיה דקרא שמע אתה (חביבו) שאתה ישראל ה' שהוא אלהינו בעולם הזה יהיה אחד בעולם הבא עוד י"מ שמע ישראל אבינו שבשמים כשם שבלבך אחד כך בלבנו אינו אלא אחד. תו"ח: **פז)** לברוך. וצריך להפסיק שפסוק ראשון הוא קבלת עול מלכות שמים והשני אינו אלא עול מצות. תו"ח:

קוצרין בית השלחין. פירשתי לעיל[ו]: **מרכיבין** דקלים **כל היום.** בפרק מקום שנהגו (פסחים דף טו.) מפרש דמנחי כופרא דיכרא בגו נקובתא ותימה דהתם לעיל (דף עג.) אמרינן גבי רבי אילעי קן כפייתא בשביעית בדניסתי קן ופירש בקונטרס שם דקלים זכרים שאין נושאין פירות לכך נראה איפכא דניסתי הם הנקבות אבל הזכרים עושים פירות ובערוך פי' בערב ניסתן הם המתרים קטנים שבקטנותן הם מתוקין וכשגדילין נעשין מרים כעין שקדים מרים דסוף פ"ק דחולין (דף כה:) ולכך מותר לקוצן פן יופסדו ומרכיבין דקלים פי' בערוך שהם דקלים נקבות שמתאוים לזכר ומשיר פירותיו עד שמגיעין זכר וכורכין בו ומשתמרין פירותיו ושמא דוקא דקלים דעותים ליאבד יותר דאמר במדרש מה תמר זו יש לה תאוה אף ישראל יש להם תאוה לעשות רצון אביהם שבשמים ואמר בדקל יריחו מעשה באחד שראה [ב] דקל אחד אמר להם לדקלים שבירחו מתאוה והביא ייחור מדקל אחד מירחו והרכיב בו וטען פירות כבתחילה:

וכורכין את שמע. בפרק מקום שנהגו (פסחים טו.) מפרש היכי עבדי [ג] אמר רב יהודה הא אמר שמואל ולא היו מפסיקים ונראה לפרש דלא היו מפסיקין בין ישראל לשם שלא יהא נראה כאומר לישראל שישמע את השם ופשטיה דקרא היינו שמע ישראל כי ה' אלהינו ה' אחד ובירושלמי אמרינן שלא היו מפסיקין כו) בין תיבה לתיבה ויש מי שאומר שלא היו מפסיקין בין אחד לברוך[ד]:

וקוצרין לפני העומר. יש ספרים שכתוב בהן בדברי רבי מאיר קולרין ט)וגודשין וכן בתוספתא ובשלא בדלון חכמים תנתא לרבי יאשיה דדריה לא תיתב [ה]אכרעיך עד דמפרשת ליה להא [ו] מתני' מנין לעומר שמתיר בהשרשה מנלן דכתיב [א]אביב לאו מכלל דאיכא דלאו אביב (ז) דלאו אביב ולעולם דעייל שליש אלא אמר שמואל [ב]מהחל חרמש לאו מכלל דאיכא דלאו בר חרמש (ג) דלאו בר חרמש ולעולם שחת אמר רבי יצחק קמה לאו מכלל דלאו בר קמה (ג) דלאו בר קמה ולעולם אגם אלא אמר רבא [ג]אשר תזרע משעת זריעה אמר ליה רב פפא לרבא אי הכי אע"ג דלא השריש נמי אמר ליה [ד]סודני [ה]בשדה כתיב: **מתני'** [ב] [ו]א)קוצרין בית השלחין שבעמקים אבל לא גודשין [ז]אנשי יריחו קוצרין ברצון חכמים וגודשין שלא ברצון חכמים ולא מיחו בידם [ח]קוצר [ב]לשחת [ג] מאכיל לבהמה א"ר יהודה [ד]אימתי בזמן [ד] שמתחיל עד שלא הביא שליש ר"ש אומר [ה] יקצור ויאכיל אף [ו] משהביא שליש [ז]וקוצרין מפני נטיעות [ז] מפני בית האבל מפני ביטול בית המדרש (ד) [ח]לא [ט] יעשה אותן כריכות אבל מניחין צבתים [י]מצות העומר לבא מן הקמה לא מצא יביא מן העמרים [י]מצותו לבא מן הלח לא מצא יביא [ט] יבש [יא]מצותו לקצור בלילה [י] [יב]נקצר ביום כשר [יא]ודוחה את השבת: **גמ'** תניא ר' בנימין אומר כתוב אחד אומר [יב]וקצרתם את קצירכם והבאתם את עומר וכתיב [יג]ראשית קצירכם אל הכהן הא כיצד ממקום שאתה מביא אי אתה קוצר ממקום שאי אתה מביא אתה קוצר אימא ממין שאתה מביא אי אתה קוצר ממין שאי אתה מביא אתה קוצר ההוא לא מצית [יא]אמרת מדרבי [יא] יוחנן: אנשי יריחו קוצרין ברצון חכמים וגודשין שלא ברצון חכמים [וכו']: [יב] מאן שמעת ליה דאמר מיחו ולא מיחו רבי יהודה וסבר ר' יהודה קצירה דאנשי יריחו ברצון חכמים הואי והא תניא [יג]ששה דברים עשו אנשי יריחו שלשה ברצון חכמים ושלשה שלא ברצון חכמים ואלו שברצון חכמים [יג] מרכיבין דקלים כל היום וכורכין את שמע וקוצרין לפני העומר ברצון חכמים ואלו שלא ברצון חכמים גודשין לפני העומר ומתירין גמזיות של הקדש של חרוב ושל שקמה ופורצין פרצות בגנותיהן ובפרדסותיהן להאכיל נשר לעניים בשני בצורת בשבתות ובימים טובים דברי ר"מ אמר לו רבי יהודה אם ברצון חכמים [יד] הן עושין יהו כל אדם עושין כן אלא אלו ואלו [טו] שלא ברצון חכמים ועל שלשה מיחו בידם ועל שלשה לא מיחו בידם ואלו שלא מיחו בידם מרכיבין דקלים כל היום וכורכין את שמע וקוצרין וגודשין לפני העומר ואלו שמיחו בידם מתירין

מתירין

הכי גרסינן דלמא אתי למיכל מיניה: **ג)** ומאכיל לבהמתו דוקא לבהמה אבל לא לאדם דקצירת שחת לאדם קצירה חשובה היא: **ד)** בזמן שהתחיל: **ה)** אומר אף יקצור: **ו)** משהביא שליש. ואף לאדם כדמוכח בגמרא: קוצרין מפני הנטיעות פ"ה שלא יופסדו לפי שאותה תבואה כו' [וקשה] דמדרבנן ליגזור דלמא אתי למיכל מיניה [ר"ל] דשרי משום פסידא [דנטיעות] ה"מ פסידא דגופיה אבל הכא משום פסידא דאילן מגלן דשרי ונראה דבגמרא מפרש טעמא משום קצירת מצוה. גליון. קשה דאין זו סברא להתיר לקצור מפני הנטיעות כי אם משום הפסד התבואה כמו בית השלחין ועוד דבגמרא משמע דקרי ליה קצירת מצוה. תוס' אחורות: **ז)** ומפני בית האבל ומפני בית המדרש: **ח)** יעשה אותן כריכות אלא מניחין: **ט)** יבא מן היבש: **י)** בלילה ואם נקצר: **יא)** מדרבי יוחנן: **יב)** מאן שמעת ליה כו' מדקתני במתני' ולא מיחו מכלל דאיכא דמיחו ומאן שמעת ליה האי סברא דאיכא דמיחו ולא מיחו ר"י: **יג)** מרכיבין דקלים כו' ואע"ג דאמרינן במקום שנהגו דאסור לעשות מלאכה בי"ד: וקוצרין מלפני העומר. ול"א וגודשין: וקוצרין לפני העומר פ"ה ואע"ג דאמר רבי מאיר וכו' מיהו קשה מדרבי יהודה דבסמוך קאמר אלו ואלו עושין שלא ברצון חכמים וגבי קמח וקלי קאמר רבי יהודה ברצון חכמים היו עושין ואע"ג דליכא פסידא והוי לן למיחש כגדישה ור"ל דמשום עיטורי שוקי ירושלים לצורך עולי רגלים הוי כפסידא דקצירה ובקצירה אמרינן לקמן סמי מכאן קצירה ור"מ לא חשיב לעיטור פסידא. תו"ח: **יד)** חכמים היו: **טו)** אלו ואלו עושין שלא: **טז)** מחרמש דעומר: **יז)** דלאו בדקמה: **יח)** תורע בשדה: **יט)** אבל אזרועה דעומר קאי דהא שתי הלחם: **כ)** בפסחים אמר רב פפא: **כא)** איסור קצירה עליהם כדמפרש בגמרא טעמא הס"ד ומה"ד אבל לא גודשין דכמה דאפשר לשנויי משנינן: הס"ד ומה"ד קוצר לשחת מותר: **כב)** שליש דכל לשחת לאו קצירה כדמפרש בגמרא הס"ד: **כג)** להביא העומר: **כד)** שאי אתה מביא אתה קוצר כגון בית השלחים שבעמקים דאמרינן בפ' כל הקרבנות אין מביאין מבית השלחין ומבית העמקים דרעות הן כדתניא בגמרא במקום שנהגו אין מביאין בכורים מפירות שבעמקים דרעות הן וכ"ש דאין מנחות באות מהן: **כה)** יהודה אומרים שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד: **כו)** מפסיקין והיה להם ליתן ריוח בין שמע ישראל לה' אלהינו דהכי פשטיה דקרא שמע אתה (חביבו) שאתה ישראל ה' שהוא אלהינו בעולם הזה יהיה אחד בעולם הבא עוד י"מ שמע ישראל אבינו שבשמים כשם שבלבך אחד כך בלבנו אינו אלא אחד. תו"ח: **כז)** לברוך. וצריך להפסיק שפסוק ראשון הוא קבלת עול מלכות שמים והשני אינו אלא עול מצות. תו"ח:

מסכת מקואות
פרק י' משנה ח'

אָכַל אֲכָלִים טְמֵאִים, וְשָׁתָה מַשְׁקִים טְמֵאִים, טָבַל וְהֶקִיאָן, טְמֵאִים, מִפְּנֵי שֶׁאֵינָן טְהוֹרִים בַּגּוּף. שָׁתָה מַיִם טְמֵאִים, טָבַל וְהֶקִיאָם, טְהוֹרִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵם טְהוֹרִים בַּגּוּף.

עין משפט נר מצוה

סט א מיי' פ"ז מהל' ממרדין ומוספין הלכה יג:
ע ב ג ד מיי' שם הלכה טו:
עא ה מיי' שם הלכה טז:
עב ו מיי' שם הלכה ח:
עג ז מיי' שם הלכה ט:
עד ח מיי' שם הלכה ו:
עה ט מיי' שם הלכה ז:
עו י מיי' שם הלכה ו:

פניני רש"י

לרבי יאשיה דדריה. ...ויש להבין מכאן שעדיין בימי ר"מ היה רבי יאשיה בר פלוגתיה דר' יוחנן קיים להכי אינטריך למיתני לרבי יאשיה דדריה לאחפוקי ר' יאשיה קמיטמא:
(קידושין לו:)
לרבי יאשיה דדריה. אמורא הוא ובדורו של ר"מ בן פדת ועוד היה ר' יאשיה שהיה תנא בר פלוגתא דר' יוחנן בכוליה גמרא והיינו דקאמר לר' יאשיה דדריה אלא מיהא מימא לרבי יאשיה הזקן אלאו אורח תרעא למיתמרא ליה הכי שגדול חזקן ממנו היה:
(סוטה יט.)

רבינו גרשום

דדריה. בן גילו מכלל דיש זקן ממנו: דכתיב אביב קלוי תקריב. לאו מכלל דאיכא דלאו אביב ואינו ראוי להקריב ומאי ניהו נשרש וקא שרי ליה עומר: דלאו בר חרמש הוא. היינו דנשרש: ולעולם שחת. דאינו ראוי לחרמש לאדם: דלאו קמה. והיינו נשרש: אגם. היינו לאחר שהשריש ונתגדל כמעט ירק כדי לכוף ראשו והיינו קודם דליהוי שחת: אלא אמר רבא מהכא חג הקציר בכורי מעשיך אשר תזרע משעת זריעה מתיר: סודני. ר"ח כלומר סוד ה' ליראיו: בשדה כתוב. מאחר שנאחז בשדה דהיינו השרשה: כתוב אחד אר' וקצרתם את קצירה. דמשמע דמותר לקצור קודם העומר: וכתיב ראשית קצירכם. דמשמע דאסור לקצור קודם העומר: ממקום שאי אתה מביא. ומאי ניהו בית השלחין לפי שתבואתה יבשה ואנן בעינן כרמל: אתה קוצר. קודם לעומר: ההיא לא מצית אמרת מדר' יונתן. דאמר אתיא ראשית ראשית מחלה כי היכי דלענין חלה כולהו חמשת המינין חייבין הכא נמי כולהו אסורין לקצור: מרכיבין דקלין כל היום. של י"ד בניסן דאסור במלאכה דהא לא הויא מלאכה חשובה: וכורכין את שמע. דאמרי אשר אנכי מצוך היום על לבבך וסברי רבנן אפי' הכי מותר דלא משמע היום על לבבך ולא מחר: וקוצרין לפני העומר. דלא חיישינן דלמא אתי למיכל: גמזיות. גידולין הבאין לאחר מיכן כדאמרי' במסכת פסחים אבותינו לא הקדישו חרוב ושקמה אלא לצורך קורות: נשר. פירות הנושרים: ושלא ברצון חכמים. דחיישינן דלמא יתלשו מחובר:

שיטה מקובצת

פ) להא מילתא: **כ)** קוצרין כו' ולא גודרינן דלמא אתי למיכל מינה משום פסידא דאזלי לאיבוד אם משהין אותה מלקצור והא קמן דאין גודשין דבהא ליכא פסידא לאשהויי ומשום

מסורת הש"ס

גמ' א)[עמ"ש תוס' מיר כד: ד"ה ל"ש] **ב)**[ברכות מז: נדה יב:] **ג)**[לעיל סח.] פסחים יא. **ד)**פסחים טו. **ה)**שם כג. **ו)**[לעיל ע:] **ז)**פסחים טו. [תוספתא שם פ"ג] **רש"י ח)**ל"ל מהבאה ל"ק **ט)**[עי' תוס' לקמן עב. ד"ה כריכות] **תוס' י)**[דף סח.] **יא)**ובתוספתא שלפנינו בפסחי' ל"ג ונודשין בדברי ר"מ כלל. רש"ק

הגהות הב"ח

(א) גמ' מכלל דאיכא דלאו אביב דהילמא דלאו:
(ב) שם דאיכא דלאו בר חרמש דהילמא דלאו:
(ג) שם מכלל דלאו בר קמה דהילמא דלאו:
(ד) שם בתוספתא ולא עשה:
(ה) רש"י ד"ה וקפריך דלמא וכו' דאביב היינו מבושל כל צרכו:
(ו) ד"ה מכלל דאיכא דלאו בר חרמש וכו' אלא מעומר הס"ד:
(ז) ד"ה קולרין וכו' ואין בהם איסור:
(ח) ד"ה אימתי וכו' שלש קולר אף אחה"ב הס"ד ואח"כ מ"ה אף משהביאה שלש אף יחמיל לקלור כל"ל ומיהא יקלור ממתק:

הגהות צ"ק

[א] ממקום שאי אתה יכול להביא עומר אתה קולר וכו': **[ב]** דקל אחד ממתאוה כו' ואמר להם לדיקלים שביריחו והבאתו פי' לדיקלים קולפי דקלים שביריחו: **[ג]** אמר רב יהודה אומרים שמע ישראל כו' ולא היו כו' אלא יהא נראה כאומר לשם שישמע את ישראל ופשטיה כו' וכן הוא בפסחים דף טו ועיין בתוס' ד"ה לא:

הגהות

רש"י ד"ה סודני. כדאמרי' התם תמרי בחלוך לבי דבו'. כל"ל:
(יעב"ץ)
תוס' ד"ה וקוצרין. וכן **בתוספתא.** ל"ל ובתוספתא:
(דברי נחמיה)

תורה אור

גמ' א) וְאִם תַּקְרִיב מִנְחַת בִּכּוּרִים לַיי אָבִיב קָלוּי בָּאֵשׁ גֶּרֶשׂ כַּרְמֶל תַּקְרִיב אֵת מִנְחַת בִּכּוּרֶיךָ:
(ויקרא ב, יד)
ב) שִׁבְעָה שָׁבֻעֹת תִּסְפֹּר לָךְ מֵהָחֵל חֶרְמֵשׁ בַּקָּמָה תָּחֵל לִסְפֹּר שִׁבְעָה שָׁבֻעוֹת:
(דברים טז, ט)
ג) וְחַג הַקָּצִיר בִּכּוּרֵי מַעֲשֶׂיךָ אֲשֶׁר תִּזְרַע בַּשָּׂדֶה וְחַג הָאָסִף בְּצֵאת הַשָּׁנָה בְּאָסְפְּךָ אֶת מַעֲשֶׂיךָ מִן הַשָּׂדֶה:
(שמות כג, טז)
ד) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם אֶת קְצִירָהּ וַהֲבֵאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל הַכֹּהֵן:
(ויקרא כג, י)
רש"י ה) הָבֵזֶה יִהְיֶה צוֹם אֶבְחָרֵהוּ יוֹם יַעֲנוֹת אָדָם נַפְשׁוֹ הֲלָכֹף כָּאֲגָמֹן רֹאשׁוֹ וְשַׂק וָאֵפֶר יַצִּיעַ הֲלָזֶה תִּקְרָא צוֹם וְיוֹם רָצוֹן לַיי:
(ישעיהו נח, ה)
ו) סוֹד יי לִירֵאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעָם:
(תהלים כה, יד)
ז) וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הֲבִיאֲכֶם אֶת קָרְבַּן אֱלֹהֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מֹשְׁבֹתֵיכֶם:
(ויקרא כג, יד)